

ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ
ਸ. ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਸ. ਹੁਕਮ ਸਿੰਘ
ਬਨਾਮ

ਰਘੂ ਪਤੀ ਕਪੂਰ ਅਤੇ ਹੋਰ
3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1967 ਨੂੰ
(ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ. ਏ ਗਰੇਵਰ, ਪੀ ਪੰਡਿਤ, ਜੱਜ)

ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਐਕਟ (1952 ਦਾ XXXII)- ਐੱਸ. 3—ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ— ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ—ਕਿਸੇ ਨਿਜੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ—ਕੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਖੇਪ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ—ਕੀ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 14 ਅਤੇ 19 (1950)—ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਹਨ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ—ਕੀ 1 ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਪੱਤਰ ਦੀ ਬੇਨਾਮੀ-ਕੀ ਬਚਾਅ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਉੱਤੇ "ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ"—ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਵਿਰੋਧੀ-ਕੀ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਜੱਜ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਆਦਿ।-ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ, ਆਦਿ-ਕੀ ਵਿਰੋਧੀ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੱਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਾਣ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਕਾਰਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣ-ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ, ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨਿਜੀ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਅਰਥ-ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਮੌਤ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਆਯਾਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਦਾਲਤ, ਜਿਸ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਅਤੇ ਅਨਿਯਮਤ ਜੁਰਮ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਯੋਗ ਸਜ਼ਾ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀ ਮੌਜੂਦਾ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਨਿਰਾਦਰ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਆਪਣੀ ਜਮਾਤ (ਸੂਈ ਜੈਨਰੀਸ) ਵਜੋਂ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ, ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਆਪਣੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਹਿਤ ਹਨ। ਸ਼ਕਤੀ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੂਖਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ ਨਾਲ, ਇਸ ਲਈ, ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਖੇਪ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਅਤੇ 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦਾ ਜੁਰਮ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕਿਸਮ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਸਦੀ ਆਪਣੇ

ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਧੀ ਹੈ। ਵਰਗੀਕਰਨ ਸਮਝਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦਾ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਡੋਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਉਹ ਵਸਤੂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜਮਾਤ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਜੋਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19 (1) (ਏ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਜੋ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ। ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਸਖਤ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ। ਇਸਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਮਾਹੌਲ ਬਣਾਇਆ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਾਰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਐਕਟ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਅਜਿਹਾ ਮਾਹੌਲ ਸਿਰਜਣ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੇ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੋ ਜੱਜ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਨਮੋਸ਼ੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੋ ਜੱਜ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਪੱਤਰ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਅਪਮਾਨਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਉਚਿਤ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ਤਾਂ ਜੋ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨੂੰ ਖੋਰਾ ਨਾ ਲੱਗੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ" ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਿਸਦਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਖੁਦ ਦਖਲ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਇਸ ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਮਲਾ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੀ ਅਖੰਡਤਾ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਢਾਹ ਲਾਉਣ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਦੇਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ

ਹੈ, ਸਗੋਂ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਰਪੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਹਰ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਵੇ ਜੋ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਰਾਸਰ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਜਾਂ ਜੱਜ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਟਾਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਰਾਸਰ ਗਲਤ ਹੈ। ਸਿੱਟਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਬਾਹਰੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਪੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਜੋ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸੰਭਾਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਬੇਨਤੀ, ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਕਹੀਏ ਤਾਂ, ਨਿਰਾਦਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਰਾਦਾ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਨੇ ਝੂਠ ਜਾਂ ਬਦਨਾਮੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਗਲਤ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਸਚਿਆਈ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਵਾਜਬ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।

ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਅਸਲ ਪੱਤਰ ਅਤੇ ਲਿਫਾਫਾ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਦੀਵਾਨ ਚੇਤਨ ਦਾਸ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਹਰਿਆਣਾ।

ਆਰ ਪੀ ਕਪੂਰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ।

ਫੈਸਲਾ

1-11. (ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਫੈਸਲਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਰੀ ਹੈ:--) ਫਿਰ ਇਹ ਕੇਸ ਦੁਆਰਾ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ। ਪੀਸੀ ਪੰਡਿਤ ਅਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੇ.ਜੇ. 22 ਸਤੰਬਰ 1966 ਨੂੰ, ਜਿਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰ ਰਹੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ 'ਚ ਕਿਹਾ ਕਿ 'ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਚ ਅਸੀਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਣ। ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ "ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 1986 ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। 4 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਕੁਝ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ 1906 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰਬਰ 1030 ਭੇਜੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅੰਤਮ ਸੰਸਕਾਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਡੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਵਿਕਲਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 11 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ, ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਨੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੀ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ, ਦੁਆ ਜੇ. ਨੇ ਬੈਂਚ ਲਈ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ

ਕਿਹਾ ਕਿ "ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਵਾਤ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੱਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਇਹ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਜੱਜ ਦੇ ਮਾਣ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ।

ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ,। ਕਾਨੂੰਨ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਅਸਲ ਮਕਸਦ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਈ.ਐਫ ਨੂੰ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸੀਮਾ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਭਾਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਵੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਖਾਧਾ. ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਅਰਥ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸੁਭਾਅ ਦਾ। ਦ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਮੌਤ proceedings, ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਆਯਾਤ. ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਚੱਲੇ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਅਤੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੱਸੀ ਹੈ ਵਚਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੂਜੇ 'ਤੇ. ਕੋਨ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਲਾਲਚ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰਾ ਹੈ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਅਨਿਯਮਤ ਅਪਰਾਧ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ. ਬੁਨਿਆਦ ਦੇ ਬਾਅਦ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਾਡੀ ਮੌਜੂਦਾ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਨਫਰਤ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 'ਆਪਣਾ' ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਲਾਸ' (ਸੂਈ ਜੈਨਰੀਸ), ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਸੁਤੰਤਰ, ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਰਹਿਤ ਅਦਾਲਤਾਂ ਆਪਣੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੁਆਰਾ, ਵੇਸਟ ਹਨ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਨੂੰ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੇ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੂਖਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨਾਲ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ

ਜੇਕਰ ਕਾਰਵਾਈ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੁਆਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਜਾਂ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗੀ। ਸਾਮੱਗਰੀ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਜੋ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਗਲਤ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਵਿਅਰਥ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਚੇਤਨ ਦਾਸ ਦੀਵਾਨ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਕਰਨਾਲ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਬਿਆਨ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਤੋਂ ਪਛਤਾਏ ਹਨ ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਦੀਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਾਮਲਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਨਵੰਬਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, 1965 (1965 ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੂਲ 87 ਵਿੱਚ 1965 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ 1094) ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨੋਟਿਸ ਨੱਥੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ, ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰੱਖੇ ਜਾਣ। ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਹੁਕਮ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਵੱਲੋਂ 8-12-1965 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸ਼੍ਰੀ ਦੀਵਾਨ ਨੇ ਹੁਣ ਉਪਲਬਧ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਮੰਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਦੀਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਦਬਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਦਾ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ 5-7-1965 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਨਿਰਪੱਖ ਹੋਵੇਗਾ।"

12. ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਚੇਤਨ ਦਾਸ ਦੀਵਾਨ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਨੇ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪਾਈ ਜੋ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ 1966 ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 184 ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਿਰਲੇਖ 'ਪੁਨੀਆਬ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ 1. ਸ਼੍ਰੀ ਨਿਯਮ ਪੀ ਕਪੂਰ ਅਤੇ 2 ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ਿਲਾ ਕਪੂਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਕਰਨਾਲ ਵਿਖੇ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਜੱਜ 2 ਜੂਨ, 1965 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਬਦਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੜਾਅ ਤੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। 19, 1965, 10 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ, 3 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਸਲ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੈਰਾਵਾਈਜ਼ ਜਵਾਬ, ਪੈਰੇ 14, 16, 18, 20 ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੁਆਰਾ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ 24, 25, 30 ਅਤੇ 35, ਅਤੇ ਫਿਰ 6 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪੁਨਰ-ਜਵਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਰੇ 5, 6, 13 ਅਤੇ 20 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਜਵਾਬ 3 ਜਨਵਰੀ, 1966। ਉਸਨੇ 10 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰੇ 1, 4, 8 ਅਤੇ 11 ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਪੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਇੱਕ ਜ਼ਬਾਨੀ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ "ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ 1965 ਦੀ ਕਿਰਮੀਨਲ ਮੂਲ 87 ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਯੋਗ ਹੈ, ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬੈਂਚ ਹੁਣ ਜ਼ਬਾਨੀ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਿ ਅਸਲ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਮਿਤੀ 5-7-1965, ਸੁਣੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਜ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਲਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, "ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।" ਇਸ ਲਈ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਲਈ ਇਸ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ 'ਪੂਰੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ।

(ਉਸ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਫਿਰ 18-10-1966 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ: --)

13. ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਦੁਆ ਜੇ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਜੱਜ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਕੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਦਾ ਮੁੜ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਕੇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। 4 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 8 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਵਾਬ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ 2 ਨੇ 6 ਨਵੰਬਰ 1966 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਿਛਲੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਲੋੜ ਵੱਲ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਸ਼੍ਰੀ ਚੇਤਨ ਦਾਸ) ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 184 ਵਜੋਂ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 1066 ਦਾ"

"ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਪੂਰਵ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਮਨੋਰੰਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ"

"ਉਸ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਨਵੇਂ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਨੇਬਲਸਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦੇ ਹਨ",

"ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜ ਦਲੀਲ ਇੱਕ ਖਦਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿਚਲੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਬਿਨੈਕਾਰ (ਸ਼੍ਰੀ ਚੇਤਨ ਦਾਸ) ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਇਸ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੈ। ਮੂਲ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ-ਮਰੋੜ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਨਿਰਾਦਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੀਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"

"ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੇ ਗਏ ਹਵਾਲੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਅਤੇ ਉਹ "ਪਹਿਲੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਜੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਢੁਕਵਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਹਵਾ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ"

14. 8 ਨਵੰਬਰ 1966 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਬਹਿਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦਬਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਬਹਿਸ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ 9 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਇਹ ਕੇਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਚੇਤਨ ਦਾਸ ਬੇਵਾਨ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਸਨੂੰ 21 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਚੇਤਨ ਦਾਸ ਦੀਵਾਨ, ਸ. ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਾਮੂਲੀ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਦੁਆ ਜੇ. ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਧਿਰ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਵਿਚਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਘੋਖ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਤਬਦੀਲੀ ਕਰੇ ਜੋ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ ਜਾਣ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ 21 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਮਾਮੂਲੀ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੂੰ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਤੋਂ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਲੈਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਦਿਨ, ਭਾਵ 21 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ, ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 561-ਏ (1966 ਦਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 1207) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪਾਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਢਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ, ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨਾਂ ਨੇ "ਅਖਾੜੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕਦਮ" ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਅਦਾਲਤ, ਕਿ "ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਾਣਯੋਗ ਪੇਸ਼ਗੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ: ਨਿਯਮ ਪੀ. ਕਪੂਰ 21-11-1966"

ਕਿ 'ਚੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ. 1965 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 87 ਅਤੇ 1966 ਦਾ ਨੰਬਰ 184, 1966 ਦੀਆਂ ਦੋ ਫੁਟਕਲ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੰ. 1059 ਅਤੇ 1069, ਵੱਖਰੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਨਿਯਮ ਐੱਸ ਨਰੂਲਾ ਜੇ ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਿਰਪੱਖ ਆਲੋਚਨਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ।"

ਫਿਰ ਕੇਸ ਨੂੰ 12 ਦਸੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦੇ ਜਵਾਬ ਲਈ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 8 ਦਸੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਖਰੀ-ਜ਼ਿਕਰਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਮਾਮਲੇ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ।

15. ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ, ਮਿਤੀ 21 ਨਵੰਬਰ, 1966, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚਾਰ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਹਿਲੀ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸੂਟ ਨਾਲ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸੁਸਾਇਟੀ ਅਤੇ ਮਿਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ 1961 ਦਾ ਨੰਬਰ 178, 2 ਜੂਨ, 1965 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਕਰਨਾਲ ਵਿਖੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਾਲ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 2 ਤੋਂ 4 ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ 'ਸੀ' ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ', ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਪੱਤਰ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਨਿਯਮ ਐੱਸ ਸਰਕਾਰੀਆ ਦੁਆਰਾ ਦਬਾਅ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਉੱਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵਰਗੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਉਪਰੋਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਜੱਜ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਬ-ਜੱਜ ਬਾਹਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਨਿਯਮ ਪੀ. ਗੈਂਦ, ਸਬ-ਜੱਜ 1st ਕਲਾਸ, ਕਰਨਾਲ,

ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਜੱਜ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 4 ਜੂਨ, 1965 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੁਆਰਾ 12 ਜੂਨ, 1965 ਨੂੰ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਅਨੁਸੂਚਿਤ "ਸੀ" ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਇਸ ਦੇ ਕਵਰ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਦੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ, 1965 ਦੀ 5 ਜੁਲਾਈ 1965 ਨੂੰ, ਨਰੂਲਾ ਜੇ. ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ, 1965 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਰਜੀਨਲ ਨੰਬਰ 87. 1965, ਅਤੇ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੁਆਰਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 24 ਦੇ ਅਧੀਨ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਰੇ 9 ਤੋਂ 18 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਇਹ ਦੋਸ਼ ਗਲਤ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ. ਪਹਿਲੀ ਜਮਾਤ। ਕਰਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਮਾਣ-ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਕਤ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਝੰਜੋੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ੀਲਾ ਦਾ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਹੈ। ਕਪੂਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਕਤ ਸਬ-ਜੱਜ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।"

ਗਿਣਤੀ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਰਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਨੁਬੰਧ I ਤੋਂ VII ਦੇ ਨਾਲ 6 ਦਸੰਬਰ 1965 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰ-ਜਵਾਬ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ 4 ਤੋਂ 0, ਫਿਰ ਉਸੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਈ 4 ਜਨਵਰੀ 1966 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਵਾਈਜ਼ ਜਵਾਬ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਦੇ ਭਾਗ 3 ਨੂੰ। ਪੈਰਾ. ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 1 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ 11, ਮਿਤੀ 10 ਦਸੰਬਰ 1965, ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਗਠਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਪਾਰਸ। 13 ਸਤੰਬਰ 1965 ਦੀ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ 14 ਅਤੇ 16, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੁਆਰਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ, ਕਰਨਾਲ ਵਿਖੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਖਾਸਤ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਜੱਜ, ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਲੋੜੀ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਮਰਹੂਮ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਅਖੰਡਤਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਲੰਕਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਗਿਣਤੀ 4 6 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ, ਅਨੁਬੰਧ VII ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਅਖੰਡਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮਾਣ ਅਤੇ ਮਾਣ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਹਿਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਥੋਂ ਤੱਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਚਾਰ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਮਾਮੂਲੀ ਸੋਧ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਨੋਟਿਸ, ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨੂੰ ਜਵਾਬਦਾਤਾ 2 ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਕੁਝ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਮੈਂ 13 ਫਰਵਰੀ, 1967 ਨੂੰ, ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨਤ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਗਿਣਤੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਨੇ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਸਟੈਂਡ ਅਪਣਾਇਆ।

16. ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੀਜੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਕੱਢੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ ਗਏ ਹਿੱਸੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਅਸਲ ਹਨ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪਾਠ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ, ਸਗੋਂ ਪੂਰੇ ਕੇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ ਵੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੇ. ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਪੈਰਾਵਾਈਜ਼ ਜਵਾਬ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਚਾਰ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮਕਸਦ ਜਾਂ ਇਰਾਦਾ ਦੇਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਗਿਆਤ ਟੈਟਰ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ', 2 ਜੂਨ, 1965 ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜਾਂਚ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੰਗ ਦਾ ਕੁਝ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਕੋਲ ਕਈ ਹੋਰ ਤੱਥ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸੰਜਮ ਵਰਤਣਾ ਚੁਣਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਪਿਛਲਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੇ 4 ਜੂਨ 1965 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਏਜੰਸੀ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੋਵੇਂ ਜਾਂਚ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਗਿਣਤੀ 2 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਰਜ਼ੀ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਪੈਰੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਦੇ ਪੈਰਾ 9 ਤੋਂ 18 ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਸੇ ਦੀ ਸਹੀ ਜਾਂਚ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਖਦਸ਼ੇ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ "ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਅਤੇ ਬਦਲਾਖੋਰੀ ਵਾਲੇ ਜਵਾਬ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਨੰਗੇ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਲੰਬਿਤ ਪਏ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਕੇਸ ਵੀ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਸ. ਤਤਕਾਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ" ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜੱਜ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਬਿਆਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪੱਤਰ ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਅਨੈਕਸ਼ਨ 'ਸੀ')।

ਗਿਣਤੀ 3 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਅਸਲ ਬਿਆਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪਵਾਦ ਲੈਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਨਰੂਲਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪੱਖ ਅਤੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਕੀਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਹੋਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਕਾਰਨ, ਨੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਿਆਨ, ਜਿਸਦੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਹਾਲ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗਾਹਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਸਲਾਹਕਾਰ ਰਹੇ ਹਨ"

ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮਿਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਤੁਰੰਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਰੁਖ ਕਰੇਗਾ, "ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ। ਨਰੂਲਾ ਛੁੱਟੀਆਂ ਵਾਲੇ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਕਤ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 6 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਦੀ ਆਪਣੀ ਪੁਨਰ-ਜਵਾਬ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ 4 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਦੇ ਪੈਰਾਵਲਜ਼ ਜਵਾਬ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹੀ "ਵੇਖੇਗਾ। ਕਿ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।"

ਆਖਰੀ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਟੈਂਡ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਜੇ ਪੱਤਰ (ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ VII) ਨੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਖਰ (ਅਨੈਕਸਚਰ 'C') 'ਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। 'ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਅਖੰਡਤਾ' 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਪਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਚ ਦੀ ਮੰਗ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਮੂਹਿਕ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਪੈਰਾ ਦੇ ਉਪ-ਪੈਰਾ (c) ਵਿੱਚ. ਇਸ ਜਵਾਬ ਦੇ III ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਇਹ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕਿਸੇ ਜੱਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।" ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਂਚ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ।

17. ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਫਿਰ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਤਰਫੋਂ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵੀ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਗਈ। 14 ਫਰਵਰੀ, 1967 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪੈਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਬਠਿਨਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੇਡਵੀ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਰਾਜ। (1952) 3 ਐਸਸੀਆਰ 425, ਪੀ. 434: (ਪੀ. 153 'ਤੇ ਏਆਈਆਰ 1952 ਜੇਐਸਸੀ 149), ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ, ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 10, ਪੀ. 13, ਕਿ "ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ ਸਹੀ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਭਲੇ ਲਈ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ"।

ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ -

- (a) ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਨਿਯਮ ਐਸ. ਨਰੂਲਾ,
- (b) ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ,
- (c) ਸ਼੍ਰੀ ਨਿਯਮ ਪੀ. ਗੌਂਦ। ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਕਰਨਾਲ,
- (d) ਸ਼੍ਰੀ ਚੇਤਨ ਦਾਸ ਦੀਵਾਨ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਹਰਿਆਣਾ,
- (e) ਸ਼੍ਰੀ ਮਹਿਤਾਬ ਸਿੰਘ ਬਖਸ਼ੀ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟ,

(f) ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ,

(ਜੀ) ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਲਾਲ, ਅਤੇ

(h) ਸ਼੍ਰੀ ਪੰਨੂ ਰਾਮ।

ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਪਹਿਲਾ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਗਵਾਹ ਸੀ। ਕਰਨਾਲ ਵਿਖੇ ਪਹਿਲੀ ਜਮਾਤ, ਦੂਜੇ ਬਾਰੇ, ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ, 1 ਦੁਆਰਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 476 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੁਸਾਇਟੀ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਗਵਾਹ ਵੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਗਵਾਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋ ਜੱਜ ਹਨ, ਤੀਜਾ ਕਰਨਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਹੈ ਜੋ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਜਵਾਂ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਵਕੀਲ ਸੀ। ਚੌਥਾ ਗਵਾਹ ਹਰਿਆਣਾ ਦਾ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਹੈ ਜੋ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਕਿਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਤਲਬ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 17 ਫਰਵਰੀ, 1967 ਨੂੰ, ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ-

"ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਬੂਤ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਹੋਣਗੇ: -

(1) ਇਹ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਅਖੰਡਤਾ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਜਨਤਕ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੇ "ਉਸ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਿਆ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਨ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:

(2) ਇਹ ਕਿ ਨਿਰਾਦਰ ਦਾ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਹਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਂ ਰੁਝਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਅਤੇ (3) ਇਹ ਕਿ ਹਰੇਕ ਤੱਤ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ"

18. ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਪਹਿਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲਾਂ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਲਦਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦੀਆਂ ਜਦੋਂ ਅਸਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ, ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਪਰ ਪੂਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੁਆਰਾ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ (1965 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 87) ਵਿੱਚ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਗਿਆਤ ਪੱਤਰ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ' ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ "ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਯੰਤਰ ਸੀ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਵਜੋਂ ਵੀ"। ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਸ਼੍ਰੀ ਚੇਤਨ ਦਾਸ ਦੀਵਾਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੁਆਇਨਾ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਪੈਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਇਸ ਬੀ.ਵੀ. ਨੂੰ ਬਚਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ "ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਨਿਯਮ ਪੀ. ਕਪੂਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1, ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਚਾਲਬਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਮਿਤੀ 5-7-1965। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ 1965 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 87।

ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਗਿਆਨ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਾਰਾ ਆਧਾਰ ਸਿੱਖ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। -ਜਨਰਲ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾ 1 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਅਰਥ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਸਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ 1 ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਗਿਆਤ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਪਿੱਛੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ, ਅਣਜਾਣ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। In re, ਸੁਬ੍ਰਾਹਮਣੀਅਨ। AIR 1943 Lah 329 (FB), ਇਹ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ

ਵਸਤੂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਹੋਰ ਸਰੋਤਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਲੇਖ ਦੀ ਰਕਮ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਓਨਾ ਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਖੁਦ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਨਵੀਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬਹਿਸਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਿਵੇਂ ਹੈ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ 1952 ਦੇ ਐਕਟ 32 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਫੈਲੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

19. ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦੂਜਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਵਿਦਵਤਾ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਾਜ਼ਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ, ਪਰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਤੂਬਰ 13, 1966 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

20. ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਚੇਤਨ ਦਾਸ ਦੀਵਾਨ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ, ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਕੋਈ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਵਿੱਚ ਐਮ.ਜੀ. ਕਾਦਿਰ ਬਨਾਮ ਕੇਸਰੀ ਨਰਾਇਣ ਜੇਤਲੀ, ਏਆਈਆਰ 1945 ਸਾਰੇ 67 ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਚੇਤਨ ਦਾਸ ਦੇਵਨ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਉਸ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਟਿਕਾਣਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਦਾਲਤ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

21. ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦਾ ਚੌਥਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਖਰੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਸੁਓ ਮੋਟੂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ 13 ਅਕਤੂਬਰ 1966 ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੁਆ ਜੇ. ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਸੀ', ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਦੂਸਰੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉਸ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੇ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਦਾਖਲ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਪੈਸ਼ਲ ਬੈਂਚ ਨੇ 13 ਅਕਤੂਬਰ 1966 ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਦਵਤਾ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਦੂਜੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਨਿਰਾਦਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਇਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 1 ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਸਹੀ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਖਾਸ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸੀ ਕਿ 18 ਅਕਤੂਬਰ 1966 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪੂਰੇ ਵੇਰਵੇ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ 21 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਅਜਿਹਾ ਬਿਆਨ ਦੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ 21 ਨਵੰਬਰ 1966 ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਦੋ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਜਵਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਭਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਿਆਂ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਵੱਲੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 21 ਨਵੰਬਰ 1966 ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਤੀਜਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ

ਇਹ ਸਹੀ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕਠਾ ਕੀਤਾ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ 1 ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣ 'ਤੇ, ਜੋ ਕਿ 21 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਰਸਮੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

22. ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਵੱਲੋਂ ਪੰਜਵਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਢਲੇ ਮਾਮਲੇ ਜਾਂ ਮਰਹੂਮ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ 18 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, 1966, ਨੂੰ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਨੇ 13 ਅਕਤੂਬਰ 1966 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਵਿਦਵਾਨ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦਾ ਬਚਾਅ ਦੇਵੇਗੀ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਦੇ ਮੂਲ ਅਦਾਲਤੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਜਵਾਬਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਜਿਹੜੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਬੇਤਰਤੀਬੇ ਪਏ ਸਨ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੇ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ 21 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਬਿਆਨ, ਸਿਰਫ ਉਸੇ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਰੂਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਨੇ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪੱਖ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਕਾਰਨ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਹੁਣ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਲਈ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 21 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਤੱਥ ਅਤੇ ਦੋਸ਼।

23. ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ 21 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਮੋੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਹੈ। ਤੀਸਰਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ thp ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾ ਸਕੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ

24. ਸੱਤਵਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਪਿਛਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਵੀ ਗਠਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਦਾਇਰ ਦੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ। ਮਿ੍ਰਤਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪਰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਬਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਬਾਰਡੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-

ਕਰਨਾਲ ਵਿਖੇ ਜੱਜ 1st ਕਲਾਸ, ਅਗਿਆਤ ਪੱਤਰ An-nexure 'C' ਦੀ ਸਮਗਰੀ ਕਿਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ 10 ਦਸੰਬਰ 1965 ਦੀ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 4 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਪੈਰਾਵਾਈਜ਼ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਅਵਮਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਦਾ ਹੋਰ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਮਾਨਯੋਗ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਇਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ 10-12-1965 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਆਚਰਣ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ।" ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਚੱਲ ਰਹੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 1 ਸੋਚਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੋੜਦਾ।

25. ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦਾ ਆਖਰੀ ਮੁਢਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਧਾਰਾ 194 (2) (ਏ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਅਕਤੂਬਰ, 18. 1966 ਦੀ ਆਪਣੀ

ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਰ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜਾਂ, (1954) ਐਸਸੀਆਰ 454: (ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 186) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।, ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 194 ਸਿੱਖਿਅਤ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 194 ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

26. ਫਿਰ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਖੇਪ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ 1952 ਦੇ ਐਕਟ 32 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 'ਉਹੀ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ' ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ 1954 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। SCR 454-(AIR 1954 SC 186), ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ 1952 ਦੇ ਐਕਟ 32 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਅਨੁਛੇਦ 215 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕਿਸਮ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਸਦੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਧੀ ਹੈ। ਵਰਗੀਕਰਨ ਸਮਝਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦਾ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਉਹ ਵਸਤੂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜਮਾਤ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਜੋਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

27. ਇਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਆਰਟੀਕਲ 19(1)(a) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 19 ਦਾ ਉਪ- ਆਰਟੀਕਲ (2) ਹੈ। ਜੋ ਕਿ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ

"ਕਲਾਜ਼ (1) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਏ) ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। - ਧਾਰਾਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ"

ਜਵਾਬਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸੰਖੇਪ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਰਗ ਦਾ ਜੁਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਨਤਾ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਗੁਆ ਸਕਣ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਵੇਵ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ 1. ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ। AIR 1950 All 556 (FB), ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕੇਸ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 10 ਵਜੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਬਿਜੋਆਨੰਦ ਬਨਾਮ ਬਾਲਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੈ। ਏਆਈਆਰ 1953 ਉੜੀਸਾ 249 ਹਰਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਸ਼ਿਓਜੀ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਗੁਰਨਾਨੀ ਰਾਮ। ਏਆਈਆਰ 1958 ਪੁੰਜ 273. ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਡੀ ਸੇਸ਼ਾਗਿਰੀ ਰਾਓ। ILR (1959) ਅੰਧ ਪ੍ਰਾ 1282 ਅਤੇ ਬਸੰਤ ਚੰਦਰ ਘੋਸ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, AIR 1960 ਪੈਟ 430 (FB) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

28. ਫਿਰ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਹਨਾਂ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਾਰਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1952 ਦੇ ਐਕਟ 12 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ' ਦਾ ਮਤਲਬ 'ਰਾਜ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ' ਹੈ, ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਲਈ ਕੋਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾਲ ਵਿਖੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ 1st ਕਲਾਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1966 (1966 ਦਾ ਐਕਟ 31) ਦੀ ਧਾਰਾ 89 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਜਾਂ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਨੁਕੂਲਨ ਅਤੇ ਸੋਧਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਰੱਦ ਜਾਂ ਸੋਧ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਿਬ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1952 ਦੇ ਐਕਟ 32 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅਨੁਕੂਲਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਹੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅਨੁਕੂਲਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਲਈ ਇੱਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਹੈ, ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਲਈ ਇੱਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਲਈ ਇੱਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। 1952 ਦੇ ਐਕਟ 32 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਵਿੱਚ 'ਹਾਈ ਕੋਰਟ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ। ਅਤੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1897 (1897 ਦਾ ਐਕਟ 10) ਦੀ ਧਾਰਾ 13(2) ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ 'ਇਕਵਚਨ ਵਿਚਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਵਚਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, 1952 ਦੇ ਐਕਟ 32 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਵਿਚਲੇ ਸ਼ਬਦ 'ਇੱਕ ਰਾਜ' ਨੂੰ "ਰਾਜਾਂ" ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਬੇਲੋੜੀ ਹੈ।

29. ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਗਿਣਤੀ 2 13 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 9 ਤੋਂ 18 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ, ਵਿੱਚ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਸਮਾਜ ਅਤੇ ਮਿਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਪੈਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਹੈ, ਦਾ ਤੱਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਧੀਨ ਜੱਜ (ਸ੍ਰੀ. ਆਰ. ਪੀ. ਗੌਡ) ਨੇ 4 ਜੂਨ, 1965 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰ-ਜਵਾਬ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ IV ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਉਸ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ', ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਖਦਸ਼ਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ (ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ) ਦੇ ਕਥਿਤ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਦੇਣ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਬਾਰੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ' ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਚਾਰ ਹਫ਼ਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ (ਮੁਲਜ਼ਮ) ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ (ਪਟੀਸ਼ਨਰ) ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਇਆ। ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਫੋਰਮ ਦੀ ਆਪਣੀ ਚੋਣ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ. ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ। ਮਿਸਟਰ ਰੂਲ ਪੀ. ਗੌਡ, ਚਿੰਤਤ ਹੈ, ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ' ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਕਥਿਤ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 24 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਸ੍ਰੀ ਆਰ.ਪੀ. ਗੌਡ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਦੇਰੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਸੀ ਜੋ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਰੇਵਸ਼ੰਕਰ (1959) ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। SCR 1367 at pp. 1382 ਅਤੇ 1383 - (AIR 1959 SC 102 at pp. 106 ਅਤੇ 107) ਇੱਕ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਅਤੇ ਚਰਚਾ ਸਿਰਫ ਉਸ ਪਹਿਲੂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਈ ਸ਼ਰੀਫ ਬਨਾਮ ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜਾਂ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਹਨ। 1955(1) SCR 757 - (AIR 1955 SC 19), ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਗਾਰਕੀ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੇ ਗਲਤ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦੁਆਰਾ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਕੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਰਕਮ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ ਬਾਰੇ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਵਾਲਾ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਏ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ

ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅਗਿਆਤ ਪੱਤਰ, ਅਨੁਬੰਧ 'ਸੀ' ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਗਲਤੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨਤ ਦਾ ਜੁਰਮ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਤਕਨੀਕੀ ਅਪਮਾਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਦਾਲਤ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਤਬਾਦਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੀ ਚਾਲ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਰੇਵਸ਼ੰਕਰੀ ਕੇਸ, 1959 SCR 1367 - (AIR 1959 SC 102) ਹੈ।

ਗਿਣਤੀ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਤੱਤ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਅਸਿੱਧਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਨਰੂਲਾ ਜੇ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ 6 ਜੁਲਾਈ 1965 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ. 6 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਅਤੇ 3 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਦੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1. ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਅਤੇ ਨਰੂਲਾ ਜੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵਪਾਰਕ ਸਬੰਧ ਹੋਣ ਦੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਨਰੂਲਾ ਜੇ. ਦੇ ਤੱਥ ਵੀ। ., ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਜਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਵਕੀਲ ਰਹੇ, 10 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੁਝ ਕਿਸਮ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਰੂਲਾ, ਜੇ. ਦਾ ਘਰ, ਜਿਸਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਨਰੂਲਾ ਜੇ. ਨੂੰ 6 ਜੁਲਾਈ, 1965 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ 10 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੀ ਤਬਾਦਲਾ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਰੇ 14 ਅਤੇ 16 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ। , 1965, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ (ਬਦਲਾਇਕ) ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਨਰੂਲਾ ਜੇ ਤੋਂ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਸੂਚਿਤ 'ਸੀ' ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਧਿਰ ਹੋਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਫੋਰਮ ਦੀ ਆਪਣੀ ਚੋਣ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਨਰੂਲਾ ਜੇ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ (ਮੁਲਜ਼ਮ) ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਨੂੰ ਛੁੱਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਅਸਿੱਧੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ 'ਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਫੋਰਮ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਰੂਲਾ ਜੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਰਧ-ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਸੰਖਿਆ 2 ਅਤੇ 3 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

30. ਬਿਨੈਪੱਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅਗਿਆਤ ਪੱਤਰ 'ਸੀ' ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਗਿਣਤੀ 1 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। Annexure 'B' bv ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਪੈਰਾ 19, ਮਿਤੀ 6 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਵਿੱਚ bv ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਉਸਨੂੰ "ਅਨੇਕਚਰ 'ਬੀ' 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਤੋਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਹਦਾਇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਜਾਂ ਪਰਿਣਾਮੀ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ" ਇਸ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੀ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੀ ਉਸ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨੁਸੂਚਿਤ VII, ਦੂਜੇ ਅਗਿਆਤ ਪੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸੀਪੀਵੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਉਸੇ ਰੀਓਇੰਡਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਲਈ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਲਈ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸੂਚੀ VII ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ 1 ਅਤੇ 4 ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

31. ਗਿਣਤੀ 1 'ਤੇ, ਬਥਿਨਾ ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੈਂਡੀ, 1952-3 SCR 425 = (AIR 1952 SC 149) ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ AIR 1954 ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਦਵਾਨ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ SC 10 ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਗਿਣਤੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ੍ਰੀ ਆਰ, ਪੀ. ਗੌਂਦ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਕਰਨਾਲ ਵਿਖੇ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ 1st ਕਲਾਸ, ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 2 ਜੂਨ, 1965 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ', ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ'। ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਕਰਤਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਪੰਨੂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਦੋ

ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ', ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀਆ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਅਧੀਨ ਜੱਜ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਦੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬੇਨਾਮ ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ। ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਜੇ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਸ. ਰਣਨੀਤ ਸਿੰਘ ਸਰਕਾਰੀਆ ਜਦੋਂ ਗੁਮਨਾਮ ਚਿੱਠੀ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਮਾਜ ਅਤੇ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈ ਗਈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਮਾਜ ਅਤੇ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੇਕਰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਕੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪੇਟੈਂਟ ਹੈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਅਹੋਨਵਮਸ ਲੈਟੇਈ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕੀ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦਾ ਮਨ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਗਣਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਮਾਜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਰਨ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਲਈ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਹੌਲ ਬਣਾਇਆ। ਇਹ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਗਾਨੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਾਰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਐਕਟ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਅਜਿਹਾ ਮਾਹੌਲ ਸਿਰਜਣ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਏਆਈਆਰ 1943 ਲਾਹ. 329, p.335 'ਤੇ, ਜਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ (ਕਾਰਲ-ਜੇਇਸ-ਸਟਿਫਟੰਗ ਬਨਾਮ ਰਾਵਨੇਰ ਅਤੇ ਕੀਲੋਰ. ਲਿਮਿਟੇਡ, (1960) 3 ਸਾਰੇ ER 289, ਪੰਨਾ 298 'ਤੇ), ਜਾਂ ਜੋ ਬਕਾਇਆ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦਾ ਨਿਆਂ (ਆਰਥਰ ਰੇਜੀਨਾਲਡ ਪਰੇਰਾ ਬਨਾਮ ਆਰ (1951) AC 482 p 488 'ਤੇ), ਜਾਂ ਜੋ ਕਿ ਲੁਸਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ (ਅੰਦਰੇ ਪੌਲ ਟੇਰੇਂਸ ਅੰਬਾਰਡ ਬਨਾਮ ਤਿਰਨੀਦਾਦ ਅਤੇ ਟੋਬੈਗੋ ਦਾ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ, ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1936 ਪੀ.ਸੀ. 141 ਪੀ. 146 'ਤੇ, ਜਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੱਜ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿਚ ਸ਼ਰਮ ਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਦਾ ਕੇਸ, ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਐਸ.ਸੀ. 10 ਪੰਨਾ 14 'ਤੇ) ਜਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਜੱਜ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਸਖਤ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਦਾ ਕੇਸ, ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 10 ਪੀ 15 ਤੇ, ਅਤੇ ਰੀ ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਦੀਕਸ਼ਿਤ (1965) ਆਈਐਸਸੀਆਰ 677, ਪੰਨਾ 685 = (ਏਆਈਆਰ) ਵਿੱਚ 1954 SC 743 ਤੇ pp. 746. 747)) ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਹੈ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਜੱਜ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸੀ ਬਲਕਿ ਇਹ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਵਿਚ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਸਖਤ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ bv ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਕਿ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਉਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਲੁਸਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ਤਾਂ ਜੋ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਹੌਲ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦਾ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 10 ਤੇ ਪੀ. 15. ਫਿਰ ਉਹ ਕਿਹੜੇ ਹਾਲਾਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ? 13 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਦੀ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਰਾਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸੁਸਾਇਟੀ ਅਤੇ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜੂਨ 1961 ਵਿੱਚ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਰਵੱਈਏ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ (ਜੋ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮਾਮਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ), ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸੋਸਾਇਟੀ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ 1, ਇਸਦੇ ਇੱਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਟਾਰਨੀ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਖੰਜਰ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਬਦਲਾਖੋਰੀ ਲਈ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਕਿ ਮੁਦਈ ਲਈ ਅਟਾਰਨੀ। -ਸੋਸਾਇਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ (ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ) ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ

ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੀਨੀਅਰ ਅਤੇ ਯੋਗ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਲੜਾਈ ਲਈ, ਵਕੀਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1, ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਾਰਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਨਿਆਂਇਕ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ ਪਰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਪੈਰਾ 2 ਵਿੱਚ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ-

"ਬਿਨੈਕਾਰ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ 1) ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਝੂਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਮਿਸਟਰ ਨਿਯਮ ਪੀ. ਕਪੂਰ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਉੱਚੇ ਆਈ.ਸੀ.ਐਸ. ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸਿੰਗ ਵਕੀਲ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਹ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ 22-4-1965 ਨੂੰ ਅਖੌਤੀ ਮੈਮੋ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਰਾਦਰ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਵਾਲੇ ਪਾਵਰ ਆਫ ਅਟਾਰਨੀ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ * * * * * ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਦੇ ਸੀਨ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸਿਰਫ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਨਮਦਿਨ ਲੰਬਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਸੀ "

ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਕ ਹੋਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ-

"ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਨੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਬ-ਜੱਜ ਅਤੇ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ 476 , 25-4-1962 ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਹੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪੁਸ਼ਟੀਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਿਰਾਹ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ।

ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ-

"ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਕੀਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਮਤਿਹਾਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਾਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। -ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ।"

ਇਸ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਮਲ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ-

"ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ 1) ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ (ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ) ਦੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਚਲਾਉਣਾ ਕਈ ਵਾਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਬ-ਜੱਜ ਹੁਣ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਨਾਖੁਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ ਵਕੀਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ ਕੇਸ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਨਾਲ ਨਾ ਸਿਰਫ ਤਣਾਅ ਵਾਲਾ ਮਾਹੌਲ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੇ ਦਬਦਬੇ ਵਾਲੇ ਰਵੱਈਏ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂ ਕੀ ਸੀ। ਜੱਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਇਹ ਜੱਜ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਬਹਿਸ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਤੱਕ ਇੱਕ ਥੀਮ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਥਿਤੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮੁੱਖ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਹੋਣੀ

ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਾ ਦੇਣਾ ਸੀ। 10 ਦਸੰਬਰ 1965 ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਨਾਲ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਿਆ ਕਿ ਕਰਨਾਲ ਵਿਖੇ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਜੱਜ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਜੱਜ ਦੇ ਆਚਰਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਜੋ ਉਸਨੇ 12 ਜੂਨ, 1965 ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਸਨ, ਕਿ ਉਹ ਵਿਜੀਲੈਂਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਚੇਤ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਜੀਲੈਂਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅਦਾਲਤ ਚਿੰਤਤ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੁੜ-ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੱਜ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਧਾਰਾ 124 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਵਿਜੀਲੈਂਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ-- ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਜੱਜ ਜਾਂ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਸਮੇਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਜੱਜ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸਬੰਧਤ ਆਪਣੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 1 ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਅਟੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਕਾਰਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਨ।

ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਜਾਂਚ ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭੇਦ ਦੇ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਢਾਲ ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਢਾਲ ਨਾਲ ਉਹ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੁਦਈ-ਸਮਾਜ ਲਈ ਇੱਕ ਅਟਾਰਨੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਪੇਟੈਂਟ ਰੁਝਾਨ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ', ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਉਪਰੋਕਤ ਵੇਰਵੇ. ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ਼ ਵਿੱਚ, ਅਨੇਕਚਰ 'ਬੀ' ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ' ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ, ਵਿਜੀਲੈਂਸ ਵਿਭਾਗ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ-ਪਾਵਰ ਵਾਲੀ ਏਜੰਸੀ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਜੱਜ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਏਜੰਸੀ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਯੋਗ ਅਤੇ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ 18 ਮਈ ਨੂੰ ਉਹ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 2 ਜੂਨ, 1965 ਤੱਕ ਇਸਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਿਚਕਾਰ, ਸਨ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸੁਣਵਾਈਆਂ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੇਰੀ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਨੁਮਾਨ ਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਾਹੌਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਹੁੰਚ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। 4 ਜੂਨ 1965 ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ, ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਲਈ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬਿਆਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜੱਜ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ 'ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ, ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਹਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਕਰਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ।

ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਿਆ। ਅਤੇ ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਵਕੀਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਅਣਥੱਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਦਿਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੇ। ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਦੀ ਸਮਗਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਜਾਂਚ ਲਈ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਰੋਕਿਆ? ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਅਸਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਯਕੀਨਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਨਾਲ ਇਸ ਲਈ ਬਚਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਾਪੀ ਅਤੇ ਨੋਟ ਦੇ ਨਾਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 9 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਕਥਿਤ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ. 4 ਜਨਵਰੀ, 19 ਆਰ 6 ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਵੀ ਜਵਾਬ ਦੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ. ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਆਚਰਣ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। 24 ਅਕਤੂਬਰ 1966 ਦੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਪੈਰਾ 9 ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਮੁੜ ਜਾਂਚ ਦੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਆਚਰਣ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਉਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਦੋ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜਾਂ (ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਨਰੂਲਾ ਜੇ.ਜੇ.) ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕੀਤੀ" 21 ਨਵੰਬਰ 1966 ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 13 ਵਿੱਚ, ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 561-ਏ (1966 ਦੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 1207) ਦੇ ਤਹਿਤ) ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ.

"ਨਰੂਲਾ ਜੇ. ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਪੱਖ ਆਲੋਚਨਾ ਜਾਂ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।"

ਹਾਲਾਂਕਿ, 13 ਫਰਵਰੀ, 1967 ਦੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਮ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾ 3 (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਇਹ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਜੱਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ"।

ਇਹ ਉਹ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸਟੈਂਡ ਹਨ ਜੋ ਜਵਾਬਦਾਤਾ 1 ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਾ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਜੱਜ ਸੀ। ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਖੁਦ ਅਤੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਲੇਖਕ।

ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾ 1 ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ' ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਭੜਕਾਉ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਹਾਲਾਤ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਉੱਤਰਦਾਇਕ 1 ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਜੱਜ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 2 ਜੂਨ, 1965 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਕਾਰਨ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਲਟਾਉਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਆਪਣੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਉਚਿਤ ਕਾਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ। ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਤੱਥ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ

32. ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 561-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਪਣੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਫੁਟਕਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1059 ਆਫ 1966 ਦੇ ਪੈਰਾ 9 ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਹ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਿਰਾਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ਉਸ ਪੜਾਅ ਤੱਕ ਸਬੂਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੀਮਤ ਸੀ। ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਅੱਠ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜੱਜ ਹਨ, ਤੀਜੇ ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਟਰਾਇਲ ਜੱਜ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਹਨ, ਪੰਜਵਾਂ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਵਕੀਲ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਗਵਾਹ ਸਨ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹ ਬਣਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 2 ਜੂਨ, 1965 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਚਰਣ ਅਤੇ

ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਦਿਨ, 17 ਫਰਵਰੀ, 1967 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਤੱਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ 01 ਅਗਿਆਤ ਪੱਤਰ, ਅਨੁਬੰਧ 'ਸੀ' ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ, An-nexure 'B' ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਜਨਤਕ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਕੁਝ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਮਾਜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਗਣਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਮਿਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉੱਪਰ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਵਕੀਲਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਨਾਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਬੂਤ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੋਣਗੇ।

ਉਸ ਨੇ ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ thp ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬਚਾਅ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਤਜਵੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਹਰ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਬੂਤ ਦੀ ਕਿਸਮ ਜੋ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਕਾਫੀ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਗੁਮਨਾਮ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਕਿਉਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ-

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਾਸ ਪੱਤਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਸਮਗਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਿੱਟਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਬਾਹਰੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਜੋ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸੰਭਾਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

33. ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੱਤਰ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ' ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਪਰ ਦੂਜਾ ਪੱਖ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਪਮਾਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 499 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਸਾਰੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਲੈਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਦੇਖਣਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਅਪਮਾਨ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਸਾਰੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਵਾਬ ਬਠਿੰਨਾ ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੈਂਡੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 1952-3 SCR 428 = (AIR 1952 SC 149)।

"ਕੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਜੱਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਦੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 499 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਣਹਾਨੀ

ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਣਹਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਗਠਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨੇ ਪੂਰਨ ਨਿਪੁੰਨਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੱਜ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਜ਼ਰੂਰ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 499 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਜੱਜ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਮਾਣ-ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਕਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਧਾਰਨ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਬਦਨਾਮੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਰੇਂਦਰ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜਾਂ, ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਫੋਰਟ ਵਿਲੀਅਮ (1884) ILR 10 Cal 109 at p. 131 (PC) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਨੇ ਦੇਖਿਆ। 'ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਣਹਾਨੀ ਵਿੱਚ ਮਾਣਹਾਨੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਅਪਰਾਧ। ਸਿਰਫ਼ ਮਾਣਹਾਨੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਕਿਰਦਾਰ ਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਜਾਂ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਕੇ, ਜੋ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਨੂੰ ਨਿਰਾਦਰ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਗਲਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਲਮੋਟ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਸੀ.ਜੇ 'ਜੱਜਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਨਿਆਂਇਕ ਨਿਰਧਾਰਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਮ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਇੰਨੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਘਾਤਕ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਰੁਕਾਵਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਨਿਵਾਰਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਹ ਚੈਨਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿੰਗਜ਼ ਆਈਸਟਿਸ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।' ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਵਿਚ ਜੋ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਵਜੋਂ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 499 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੀੜਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਲਈ ਹੋਰ ਉਪਾਅ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ."

34. ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਬਾਕੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵੀ ਗਿਣਤੀ 4 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਦੀ ਕੇਸ, ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 SC 10 ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 19, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ-

"ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਾਦਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਉਪਲਬਧ ਨਾ ਹੋਵੇ।"

ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਰਾਦਾ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ, ਹੋਮੀ ਰੁਸਤਮਜੀ ਪਾਰਦੀਵਾਲਾ ਬਨਾਮ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਬੇਗ, ਏਆਈਆਰ 1944 ਲਹਿ 196; ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਝੂਠ ਜਾਂ ਬਦਨਾਮੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਏਆਈਆਰ 1936 ਪੀਸੀ 141. ਬਥੀਨਾ ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੈਡੀ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਸਟੇਟ (1952) ਐਸਸੀਆਰ 425 = (ਏਆਈਆਰ 1952 ਐਸਸੀ 149) ਅਤੇ ਰੇਵਾ-ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਕੇਸ। (1959) ਐਸਸੀਆਰ 1367 = (ਏਆਈਆਰ 1959 ਐਸਸੀ 102), ਜਾਂ ਗਲਤ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ (ਬਰਹਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਦਾ ਕੇਸ), ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 10, ਜਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ (ਦੁਬਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਦਾ ਕੇਸ)। AIR 1954 SC 10 ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਰਿਜ਼ਵਾਨ-ਉਲ-ਹਸਨ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ. AIR 1953 SC 185, ਜਾਂ ਵਾਜਬ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ (ਬਥੀਨਾ ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੈਡੀ ਦਾ ਕੇਸ)। 1952-3 ਐਸਸੀਆਰ 425 = (ਏਆਈਆਰ 1952 ਐਸਸੀ 149), ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਦਾ ਕੇਸ। ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 10 ਅਤੇ ਰੇਵਾ-ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਕੇਸ, 1959 ਐਸਸੀਆਰ 1367 = (ਏਆਈਆਰ 1959), ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਐਫਏਸੀਏ 1959 ਜ਼ਮੀਨੀ (ਦੁਬਾਰਾ ਰੇਵਾਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਕੇਸ) 1959 ਐਸਸੀਆਰ 1367 = (ਏਆਈਆਰ 1957 ਐਸਸੀ 102)। ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਅੱਗੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਜਨਤਕ ਭਲੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਕੇਸ, ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 10 ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦਾ ਮੁੱਖ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਮੰਗ ਸੀ, ਪਰ ਉਦੇਸ਼ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ, ਰੁਕਾਵਟ ਅਤੇ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣਾ ਸੀ। Justice ਦਾ ਕੋਰਸ. ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਜਾਂ ਸ਼ਰੀਮਤੀ ਆਚਰਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਾਂ ਵਾਜਬ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਤੱਥ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਕ, ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ

ਹੈ। ਇਹ ਕੇਸ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਚਰਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਮਾਮਲਾ ਦੇਬੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ, ਏਆਈਆਰ 1943 ਪੀਸੀ 202 ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੇ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਸਰਕੂਲਰ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਖਾਸ ਬਿਆਨ ਨੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ।

ਅਜਿਹਾ ਦੂਸਰਾ ਕੇਸ ਹੋਮੀ ਰੁਸਤਮਜੀ ਪਾਰਦੀਵਾਲਾ, ਏਆਈਆਰ 1944 ਲਹ 196 ਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਤੁਰੰਤ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਬਥਿਨਾ ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੈਂਡੀ ਦੇ ਕੇਸ, 1952-3 SCR 425 = (AIR 1952 SC 149) ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿੱਚ ਮੁੜ. ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਦੀਕਸ਼ਿਤ (1955) 1 SCR 677 = (AIR 1954 SC 743) ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਪੈਂਫਲਟ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰੇਵਸ਼ੰਕਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ. 1959 ਐਸਸੀਆਰ 1367 = (ਏਆਈਆਰ 1959 ਐਸਸੀ 102) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਤਬਾਦਲਾ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ, ਨੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਸੂਚੀਬੱਧ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਏ.ਪੀ.

ਅਰਜ਼ੀ ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।

35. ਇਸ ਲਈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਗਿਣਤੀ 1 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਗਿਆਤ ਪੱਤਰ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ', ਅਨੁਬੰਧ 'ਬੀ', ਜੱਜ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸੁਸਾਇਟੀ ਅਤੇ ਮਿ੍ਰਤਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਟਾਲਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 1 ਨੇ ਸ਼ਰੀਮਾਨ ਨਿਯਮ ਪੀ. ਗਾਇੰਡ. ਕਰਨਾਲ ਵਿਖੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸੁਣੇਣੀ।

36. 4 ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ 6 ਦਸੰਬਰ 1965 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਦੀ ਅਨੁਬੰਧ VII ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਹੈ ਕਿ "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੂਚਿਤ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।", ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਤੀਜੇ ਜੱਜ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਆਈਸਟਾਈਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਿਸਦਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਖੁਦ ਦਖਲ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਿਯਤ ਕੋਰਸ ਦੇ ਨਾਲ. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਮਲਾ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਖੰਡਤਾ ਵਿਚ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਦੇਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਰਪੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸੰਭਵ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੈਕਸ ਬਨਾਮ ਨਿਊ ਸਟੇਟਸਮੈਨ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਵਿੱਚ। (1928) 44 ਟੀਐਲਆਰ 301, ਪੀ. 302. ਲਾਰਡ ਹੈਵਰਟ, ਸੀਜੇ ਨੇ ਰੇਗ ਵੀ ਗ੍ਰੇ, (1900) 2 QB 36- ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਰਸਲ ਦੇ ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

"ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਨਿਰਾਦਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਜਾਂ ਲਿਖਤ, ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਹੈ"

ਏਆਈਆਰ 1936 ਪੀਸੀ 141 ਵਿੱਚ, ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਇੱਕ ਕੇਸ, ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 10 ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਹੈ; ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, AIR 1954 SC 10 ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਲੰਕਿਤ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਹਮਲਾ ਹੈ। ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ; 1955-1 ਐਸਸੀਆਰ 677 = (ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 743) ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਸੀ; ਅਤੇ ਰੇਵਸ਼ੰਕਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ। 1959 ਐਸਸੀਆਰ 1367 = (ਏਆਈਆਰ 1959 ਐਸਸੀ 102) ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਪਲੇਬਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ ਲੋਕ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਹੈ। ਅਨੁਬੰਧ VII ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਇਸ ਪਿੱਛੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਕਿਸ ਨੇ ਭੇਜੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਹ ਗੁਮਨਾਮ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਬਲਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ। ਪਰ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਵੀ ਜਨਤਾ ਵਿੱਚ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ! ਅਦਾਲਤ ਚਿੰਤਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦੇਣ ਲਈ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਹੈ।

37. ਉਠਾਏ ਗਏ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਤੀ 1 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਥਿਤੀ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਉਹੀ ਹੈ।

38. ਇਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਗਿਣਤੀ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

39. ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਦੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਗਿਣਤੀ 2 ਅਤੇ 3 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਨੂੰ ਵੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਗਿਣਤੀ 1 ਅਤੇ 4 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਪਰ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਰੂਲ ਪੀ. ਗੈਂਦ, ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ 1st ਕਲਾਸ, ਗਿਣਤੀ 1 ਨੂੰ, ਅਤੇ ਗਿਣਤੀ 4 ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

40. ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਆਫੀ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕੰਮਾਂ 'ਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਪਕੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕਾਊਂਟ 1 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ 1st ਕਲਾਸ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਪੀ. ਗੈਂਦ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ, ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੂੰ 1 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 150 ਜਾਂ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਸ ਦਿਨ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਕੈਦ ਕੱਟਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਗਿਣਤੀ 4 'ਤੇ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ, ਉਸ ਨੂੰ 200, ਜਾਂ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਕੈਦ ਕੱਟਣੀ ਪਵੇਗੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅੱਜ ਤੋਂ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀਆਂ ਦੋ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਏਐਨ ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.

41. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.

42. ਮੈਂ ਵੀ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

Jatinder Singh, Translator

ਡਿਸਕਲੇਮਰ (ਬੇਦਾਅਵਾ):—ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।